

Arrest

nr. 183 524 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger, verklaart geboren te zijn op 30 november 2000 in het dorp Tarakhel in het district Dehsabz van de provincie Kaboel. U stelt dat uw vader, een kolonel bij het leger, ongeveer vijf geleden gestorven is aan kanker. Uw broer N. die werkzaam was voor het Afghaanse nationale leger (Afghan National Army, ANA) kwam ongeveer drie jaar geleden om tijdens een missie in de provincie Helmand. U verklaart dat u net voor zijn dood een dreigbrief had gekregen en in een explosie terecht kwam toen een bom ontplofte voor de deur van jullie huis. U raakte daarbij gewond en diende afgevoerd te worden naar het ziekenhuis. Twee tot tweeënhalf jaar geleden ging ook uw andere broer H. bij het ANA werken. Hij was er tweede luitenant na een training in de academie. U verklaart dat uw familie op 11 sunbula 1394 (of 2 september 2015, westerse kalender) een dreigbrief ontving waarin uw familie en uzelf werden bedreigd. U zou in de problemen komen indien uw broer niet zou stoppen met zijn job in

het ANA. Uw broer N. weigerde te stoppen en werkt tot op vandaag bij het ANA in de provincie Helmand. Een maand na het ontvangen van de dreigbrief vertrok u samen met uw andere broer M. uit Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban. U kwam in België aan op 10 november 2015 en vroeg asiel bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 november 2015.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een dreigbrief van de taliban, twee foto's van uzelf met uw broer, uw taskara, de taskara van uw broer, een blad met eigen schoolresultaten, een diploma van uw broer van de middelbare school, een certificaat van uw broer, een kopie van de badge van uw broer van het ANA, een kopie van een kaart voor de New Kabul Bank van uw broer, veertien foto's van uw broer op zijn werk en een Belgisch medisch document dd. 5 december 2015 van dokter L.B., neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw vervolgingsvrees in Afghanistan. U kunt noch de vervolgingsmotieven noch de -feiten aannemelijk maken. U verklaart uitdrukkelijk dat u als gevolg van het beroep van uw broer H. vervolging vreesde in Afghanistan (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 15). U kan echter niet aannemelijk maken dat uw broer in het leger zat.

U tracht het werk van uw broer voor het ANA te staven aan de hand van onder andere foto's. U legt foto's neer van een man in legeruniform genomen op een basis en op een missie, waarvan u zegt het die man uw broer zou zijn (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 7-9). U legt vervolgens foto's neer waarop u met uw broer zou afgebeeld staan, waarmee u uw band met de afgebeelde soldaat zou aantonen. Echter, de foto's waar u met uw broer op zou staan zijn duidelijk gemanipuleerd. Van de foto waar u aan het paardrijden bent, is het duidelijk dat dit twee verschillende foto's betreffen, de achtergrond is namelijk verschillend. Wat betreft de foto waar u met uw beweerde broer poseert op een bergachtige achtergrond dient opgemerkt te worden dat jullie hoofden op de oorspronkelijke lichamen zijn gefotoshopt. De gezichten op de foto hebben duidelijk een andere lichtinval. Verder legt u een legerbadge en een bankkaart neer van uw broer. U zegt dat dit zijn originele badge en bankkaart zou zijn (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 6). U zou deze dan ook moeten terugsturen naar uw broer in Afghanistan omdat hij deze nodig zou hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 6). De door u neergelegde badge en bankkaart betreffen echter slechts geplastificeerde kleurenkopieën. De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties op dergelijke wijze tracht te misleiden om aan te tonen dat uw broer in het leger zat haalt de geloofwaardigheid van het beweerde werk van uw broer in ernstige wijze onderuit.

Voorts weet u onaannemelijk weinig te vertellen over het werk van uw broer H. in het ANA. U zegt dat hij een cursus volgde en dat hij daarna "officier of soldaat" was. Gevraagd meer hierover te vertellen zegt u geen verdere informatie te hebben (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 18). Hoewel u eerst niet blijkt te weten of uw broer soldaat dan wel officier was zegt u later wel, wanneer u naar zijn graad gevraagd wordt, dat hij tweede luitenant zou zijn. U verklaart vervolgens dat het teken op zijn uniform bestond uit twee strepen (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 18). Het teken van tweede luitenant in het ANA is echter één streep en een ster. U wordt dan gevraagd of hij leiding gaf in het leger als tweede luitenant maar u kan hier geen informatie over verschaffen. Nogmaals gevraagd wat hij dan in het leger exact deed zegt u louter dat "hij zijn job aan het volgen was" (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 22). U hebt er ook geen idee van in welk korps, brigade, bataljon of compagnie hij werkzaam was (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 18-19). Het Afghaanse legerkorps in Helmand is het 215de Korps, met als bijnaam Maiwand. Het district Sangin, waar uw broer gestationeerd zou zijn, is het toneel van de bloedigste strijd tussen de overheidstroepen en de taliban. Dergelijke beperkte kennis van de activiteiten van uw broer bij het ANA in Sangin ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen dat uw broer werkzaam zou zijn geweest in het ANA als 2de luitenant, zeker omdat de activiteiten van uw broer H. aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 22). Ook van een jong persoon kan redelijkerwijze immers enige interesse in het beroep van zijn enkele jaren oudere broer worden verwacht. Zeker indien dit aan de basis ligt van het achterlaten van zijn dagdagelijkse leven en de rest van zijn familie.

Verder kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw andere broer N. en uw vader F. in het Afghaanse nationale leger (ANA) dienden. Zo kan u ook geen enkele informatie verschaffen over de activiteiten van uw broer N. bij het ANA. Gevraagd naar deze informatie zegt u louter dat u daar zelf niet was. De vraag wordt nog enkele malen herhaald maar u kan geen bijkomende informatie geven. U weet ook niet wat zijn rang was en waar in de provincie Helmand hij gestationeerd was. U weet ook niet in welk korps hij zat (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 17). Er dient

verder opgemerkt te worden dat u ook over zijn dood weinig weet te vertellen. Gevraagd om hierover te vertellen zegt u niet te weten hoe hij is gestorven en voegt u louter nog toe dat hij in een gevecht gedood werd. U kan verder ook niet meegeven waar in de provincie Helmand dit zou zijn geweest noch of er andere mensen in dit incident zouden zijn omgekomen (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 17). Gevraagd om nog meer te vertellen over uw broer N. verklaart u geen informatie over zijn werk te hebben en dat hij op zijn werk was wanneer hij gedood werd (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 18).

Ook over de job van uw vader kan u zo goed als niets concreets vertellen. Uitgezonderd het feit dat hij kolonel was, weet u verder geen andere informatie te verschaffen. U verklaart uitdrukkelijk niets over zijn job te weten (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 22). Uw verklaring dat u niet bij uw vader was toen hij zijn functie uitoefende is geen aannemelijke verklaring voor uw stelling niets over zijn werk als kolonel in het ANA te weten (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 22).

Aangezien u weinig weet te vertellen over de werkzaamheden van uw broers en vader bij het ANA dient er terecht getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat zij werkzaam zouden zijn geweest bij het ANA en dat uw familie en uzelf omwille van die reden in de problemen zouden zijn gekomen met de taliban.

Daarnaast komen uw verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten weinig doorleefd en incoherent over, wat de geloofwaardigheid ervan bijkomend ondergraaft. Er dient namelijk vastgesteld te worden dat u bij de DVZ aangaf dat uw familie meerdere malen via brieven bedreigd werd. U benadrukte dat jullie "heel veel brieven" kregen, ongeveer één keer per maand (DVZ, vragenlijst dd. 15 maart 2016, vraag 5). Op het CGVS benadrukt u echter meermaals dat u slechts één dreigbrief zou hebben gekregen van de taliban en niet op een ander moment te zijn bedreigd (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 16-17). Bovendien zegt u verder in het gehoor plots weer dat jullie ook een zelfde soort dreigbrief zouden hebben ontvangen voor het plaatsgrijpen van de bomaanslag waarbij u gewond raakte, voordat H. bij het leger ging (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 25). U verklaarde op de DVZ tevens dat uw broer drie jaar eerder gedood werd door de taliban en dat u 2,5 jaar eerder door deze bom gewond raakte (DVZ, vragenlijst dd. 15 maart 2016, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat u eerst door deze bom gewond raakte en dat uw broer enkele maanden daarna pas om het leven kwam (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 17). Dergelijke weinig coherente verklaringen maken uw problemen met de taliban weinig aannemelijk.

Ten slotte is het opmerkelijk dat uw familie na uw vertrek geen enkele bedreiging meer zou hebben gekregen van de taliban, terwijl u verklaart dat uw broer nog altijd blijft verder werken voor het ANA in Helmand (CGVS, gehoorverslag dd. 7 oktober 2016, p. 24). Mocht de taliban daadwerkelijk uit zijn op wraakacties tegen uw familie omwille van de werkzaamheden van uw broer, is het zeer merkwaardig dat de bedreigingen zouden gestopt zijn op het moment van uw vertrek terwijl uw broer nog steeds in het leger zit. De loutere stelling dat uw moeder bij uw oom woont, uw broer op zijn werk is en u in België verblijft is niet afdoende om te verklaren dat de taliban uw familie – uw moeder, drie zussen, oom en andere familieleden – sinds uw vertrek met rust zouden laten.

Rekening houden met het bovenstaande dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

De overige documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient gezegd dat dergelijke onofficiële documenten, en zeker, zoals in dit geval, kopieën, slechts enige bewijswaarde hebben indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara, uw schoolrapport en het diploma van uw broer van de middelbare school houden geen enkel verband met het door u aangehaalde risico bij terugkeer naar uw land van herkomst zodat deze uw beweringen hierover niet ondersteunen. Inzake de taskara van uw broer en het certificaat van de training moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Er dient eveneens worden toegevoegd dat het certificaat van de training van H. geen bewijs is dat uw broer werkzaam was voor het ANA na deze trainingsperiode en dus evenmin de vervolgingsfeiten aantoot. Wat betreft het Belgische medisch attest dd. 5 december 2015 moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. In het attest vermeldt de arts de verschillende littekens die u vertoont, maar baseert zich wat betreft de omstandigheden waarin u deze littekens opliep op uw eigen verklaringen. Bovendien vermeldt de arts, die zich op uw verklaringen baseert, dat uw broer – N. – "drie jaar geleden" werd gedood en dat u "anderhalf jaar" geleden uw verwondingen zou hebben opgelopen in

die ontploffing, terwijl u op het CGVS verklaart dat uw broer enkele maanden na deze ontploffing zou zijn omgekomen.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kaboel nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuen burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, b) en c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), “alsmede de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980”, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“In de gegeven omstandigheden had de CGVS dubbel voorzichtig moeten zijn, rekening moeten houden met het bijzonder profiel van verzoeker als alleenstaande afghaanse minderjarige afkomstig uit een familie met een militaire rachtergrond en had hij toepassing dienen te maken van de eigen beleidsnota (dd. 18 februari 2010) en aan verzoeker het statuut van vluchteling moeten toekennen. Verzoeker verklaarde inderdaad uitdrukkelijk dat hij als gevolg van het beroep van zijn broer Hilalludin (officier in het ANA) vervolging vreesde in Afghanistan. Verzoeker staaft het beroep van zijn broer (militair) aan de hand van fotos. Verzoeker brengt thans ook bijkomedne fotos bij. Fotos van hemzelf en zijn broer tijdens het dagelijks leven en tijdens de bruiloft van zijn broer, en fotos van zijn broer als militair. Deze fotos tonen duidelijk de familieband aan van verzoeker met zijn broer militair. Verzoeker had eerder aan zijn familie gevraagd om fotos op te sturen, hetgeen deze ook gedaan heeft. Volgens de CG zijn deze gefotoshopt. Dit is mogelijk, maar verzoeker kan niet verantwoordelijk gehouden worden voor het fotomateriaal dat hem uit Afghanistan werd toegestuurd. Verzoeker weet niet precies hoe deze fotos werden genomen. De CG verwijt verzoeker dat hij een legerbadge en bankkaart van zijn broer neerlegt, dewelke volgens de CG een geplastificeerde kleurencopie zou zijn, terwijl verzoeker zou voorhouden dat het om een origineel zou gaan. Verzoeker heeft echter (p.6 gehoorverslag) enkel gezegd dat het mogelijk om een origineel zou gaan, hij was dus niet zeker. De CG verwijt verzoeker dat hij weinig info heeft over de activiteiten van zijn broer als militair. Dit hoeft niet te verwonderen, gezien zijn broer niet al te veel info gaf, gezien info over militaire activiteiten in een land in oorlog gevoelig ligt. Verzoeker wist dan ook niet precies in welke eenheid zijn broer juist diende, hij wist wel zijn graad, maar kon het insigne slechts gedeeltelijk omschrijven, hetgeen niet hoeft te verwonderen. Militairen in Afghanistan zijn nu eenmaal niet geneigd om hun uniform thuis aan te houden, om geen extra risico te lopen (net zoals militairen dit in België evenmin doen). Er werd nu eenmaal in het gezin van verzoeker weinig precieze info gegeven over het werk van zijn vader en broers als militair, en dit als een algemene voorzorgsnorm. Verzoeker raakte zelf gewond bij een explosie aan de deur van zijn huis, enkele maanden later werd zijn broer gedood tijdens een missie in Helmand. Op DVZ is hieromtrent een misverstand gerezen, dat echter de kern van het relaas van verzoeker niet kan aantasten, met name het feit dat verzoeker gevaar liep in Afghanistan omwille van het feit dat hij in een familie van militairen opgroeide. Het feit dat de familie van verzoeker na diens vertrek doorde Taliban gerust gelaten werd, hoeft evenmin verbazing te wekken. Traditioneel beschouwt de Taliban vrouwen en meisjes, jonge kinderen niet als een legitiem doelwit.”

Verder meent verzoeker dat hij wel degelijk recht heeft op subsidiaire bescherming:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de toestand in heel Afghanistan slecht is en dat m.b.t. de toestand voor de provincie Kabul er duidelijk een veiligheidsprobleem is. De CGVS geeft toe dat de toestand is de situatie sedert 2013 verslechterd is. Vastgesteld wordt dat dat er in Kaboel, zowel stad als provincie, zeer geregeld zware aanslagen plaats hebben. Dat hierbij vooral militairen en overheid gevisieerd worden, verhindert niet dat hierbij burgerslachtoffers vallen. Er is dus geen enkele garantie voor de veiligheid van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan. De veiligheidssituatie dient beoordeeld te worden op het ogenblik van de behandeling van het beroep door de RVV en in het licht van de te verwachten evolutie. In de gegeven omstandigheden is het meer dan plausibel dat de vijandelikheden nog zullen escaleren en dat Kabul als hoofdstad van Afghanistan met een strategische luchthaven nog meer een prioriteir doelwit worden. Subsidiaire bescherming weigeren op basis van summiere is onredelijk en onzorgvuldig en schendt de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. 11 Verzoeker maakt voorbehoud om hieromtrent bijkomende informatie bij te brengen, alsmede omtrent de actuele veiligheidssituatie in Kabul. Het reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet dient immers beoordeeld te worden m.b.t. de mogelijke terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst, m.a.w. naar de toekomst toe. Een afweging van de risico's moet gemaakt worden, hetgeen een evaluatie naar de toekomst impliceert. Naar de toekomst kan een verdere verslechtering van de veiligheidssituatie verwacht worden. Aldus dient de subsidiaire bescherming toegekend, temeer het risico op ernstige schade op geregelde tijdstippen (na toekenning) cfr. de vreemdelingenwet wordt geëvalueerd Verzoeker vraagt zich dan ook af waarom de CGVS in België geen subsidiaire bescherming toekent voor asielzoekers afkomstig uit stad/provincie Kabul. Verzoeker roept dan ook de subsidiaire bescherming in o.v. zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan. De bestreden beslissing kan tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een aantal bijkomende foto's (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 26 januari 2017 samen met een aanvullende nota het EASO “*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: dezelfde bijkomende foto's als bij zijn verzoekschrift alsook een cd-rom waarom deze foto's staan, een brief van de jeugdraad van zijn stam en een dreigbrief van de taliban (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de activiteiten van zijn vader en zijn broers bij het Afghaanse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij gebruik maakt van vervalste foto's en slechts kopieën neerlegt van de badge en bankkaart van zijn broer ter staving van de beweerde werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger, (ii) zijn kennis van de activiteiten van zijn vader en zijn broers bij het Afghaanse leger dermate beperkt is dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bedreigingen vanwege de taliban, (iv) zijn familie in Afghanistan geen problemen meer kende sinds zijn

vertrek, en (v) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker wijst op zijn profiel van alleenstaande Afghaanse minderjarige, dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker erop wijst dat hij afkomstig is uit een familie met een militaire achtergrond, dient erop gewezen dat uit de pertinente motivering in de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden activiteiten van zijn vader en zijn broers bij het Afghaanse leger. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de foto's die hem worden toegestuurd. Integendeel, verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt. Dat verzoeker niet kan weten hoe de foto's precies werden genomen, kan geenszins worden aangenomen daar verzoeker zelf op deze foto's is afgebeeld. Wat betreft de badge en de bankkaart van zijn broer dient erop gewezen dat, gezien het voorgaande, redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zelf wel degelijk precies kan aangeven of het al dan niet om originele stukken gaat, te meer het *in casu* wel degelijk om kleurenkopieën gaat en hij verklaarde dat de stukken aan zijn broer dienden te worden teruggezonden.

Waar verzoeker stelt dat er in zijn gezin weinig precieze informatie werd gegeven over de werkzaamheden van zijn vader en zijn broers als militairen en dit als "een algemene voorzorgsnorm", komt hij niet verder dan het opwerpen van een loutere *post factum*-verklaring. Niets weerhield verzoeker ervan om hier reeds tijdens zijn gehoor melding van te maken, *quod non in casu*. Bovendien kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de werkzaamheden van zijn vader en zijn broers bij het Afghaanse leger nu hij beweerdelijk naar aanleiding van deze werkzaamheden wordt bedreigd en in België internationale bescherming vraagt. Zo kan niet worden ingezien dat verzoeker enkel kennis zou hebben van de insignes van zijn broer indien deze zijn uniform thuis zou hebben gedragen. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor immers zelf melding van de (foutieve) insigne.

Waar verzoeker aanvoert dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een misverstand is gerezen, kan hij evenmin worden bijgetreden. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor geen enkele opmerking hieromtrent, hoewel hem bij aanvang van zijn gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd naar het verloop van zijn interview op de DVZ. Bovendien betreft het een element dat wel degelijk betrekking heeft op de kern van zijn asielrelaas, namelijk het moment waarop zijn broer zou zijn omgekomen en waarop hij zelf zou zijn betrokken geraakt bij een explosie.

Verzoekers stelling dat de taliban vrouwen, meisjes en jonge kinderen niet als een legitiem doelwit beschouwt, is niet meer dan een niet-gestaafde, blote bewering. Verzoeker stelt immers zelf als jonge persoon door de taliban te zijn bedreigd.

Betreffende de voorgelegde foto's (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient erop gewezen dat foto's wegens de manipuleerbaarheid naar plaats, tijd en omstandigheden slechts een relatieve bewijswaarde hebben. *In casu* klemt dit des te meer daar er hoger reeds op werd gewezen dat verzoeker zich reeds van gemanipuleerde foto's bediende teneinde zijn asielrelaas te staven (zie *supra*). Het louter bijbrengen van bijkomende foto's is dan ook op zich niet van aard de motieven in de bestreden beslissing of de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Wat betreft de brief van de jeugdraad van zijn stam (rechtsplegingsdossier, stuk 9) dient vooreerst gewezen op het gesolliciteerd karakter van dit document. Daarenboven dient gewezen op het feit dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verder blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de

hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. Omwille hiervan kan *in casu* dan ook evenmin bewijswaarde worden toegekend aan de bijgebrachte dreigbrief van de taliban (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kaboel nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt, concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de informatie bij verweerdere aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse thans nog steeds accuraat is. In onderhavig verzoekschrift uit verzoeker weliswaar kritiek op deze analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER